

Của Hời

Nguyễn Quốc Thái

Khi tôi tới cạnh nhà sàn đó thì mặt trời bắt đầu nhô lên khỏi ngọn rừng, tỏa ánh sáng rực rỡ của nó lên khắp những nóc nhà nhấp nhô và những vòm cây rải rác trong bản, hào phóng lan ra xa và tan biến vào màu xanh mờ tím tấp. Có cảm giác mặt trời đang lặn giữa một đại dương trong suốt, mà dưới này là những rong rêu xinh xắn, hiền lành, vô hại. Thực là vẻ của thể giới thanh bình.

Những người dân bản đi qua tôi rồi còn ngoái lại. Hẳn là hình thức người tôi khiến họ chú ý. Quả thật tôi lạc lõng giữa những con người tuy không mặc đồ dân tộc nhưng lại khẳng khái cái lý của mình này.

Tôi xốc lại chiếc túi giả da cỡ lớn, đưa tay vuốt quần áo.

Nhưng tôi chưa kịp bước lên cầu thang làm bằng thân cây đèo thì Moan dẫn nhanh chân chạy xuống đón rồi.

- Anh Phú này, ta đi luôn thôi, cho nó mát.

Tôi liếc nhìn chiếc túi nhỏ, chiếc quần quân phục bạc màu và con dao đi rừng trong tay anh ta.

Moan nhoẻn cười:

- Thế cho nó gọn nhẹ. Dao đi rừng này là cần lắm đấy.

Rồi anh ta hơi đưa con dao ra phía sau lưng, như sợ tôi để ý.

Vẫn cái cười cười mở, anh ta nói tiếp:

- Ta đi thôi.

Chúng tôi chẳng mấy chốc đã ra khỏi địa phận của bản, dần bước trên con đường rải đá, rồi chẳng bao lâu sau rời đường đá liền bản, rẽ vào đường đất, đi dưới tán cây thưa thớt.

Moan vừa đi vừa nói chuyện thân mật:

- Anh Phú à, cái bụng người thiếu số chúng tôi là chân thật lắm. Yêu ai thì chết cũng chẳng từ, ghét ai thì chết cũng chẳng nhận. Chúng tôi không biết để bụng đâu.

Moan huơ dao phạt cành mây gai góc chia ra cản lối.

- Chà, chặt cành mây mà bụng mình thương cho nó. Bây giờ ở dưới xuôi, mây này được giá lắm phải không? Nghe đâu còn được xuất sang Tây nữa.

Tôi ừ ào. Thực tình tôi muốn nói chuyện lắm, nhưng dân đồng bằng là tôi trèo núi mới mệt làm sao.

Tôi dừng lại, hỏi:

- Sắp đến chưa?

- Sắp đấy. Tôi giấu nó ở trong hang.

- Còn nguyên vẹn chứ?

- Tốt nguyên. Tôi chẳng hiểu gì đâu, chỉ thấy nó cổ lắm, lại chẳng sút mẻ gì.

- ừ, để tôi xem. Nếu được, tôi sẽ lấy.

- Tôi để riêng cho anh Phú mà.

- Cảm ơn. Tôi sẽ trả giá thích đáng. Có đúng nó to như thế không?

- Phải. Tôi sẽ vác về cho anh đến tận nơi anh muốn.

- Tốt. Không nên để ai biết ngoài tôi với anh.

- Tôi hiểu chứ. Cái trống đồng này có lẽ là trống thần đấy. Vùng tôi có truyền thuyết là trong núi có chiếc trống đêm đêm đánh rền lên, lại phát sáng nữa. Thế nhưng người không có tâm thì tìm không thấy. Khi tôi thấy nó, nó ở dưới lớp lá mục dày. Cứ như ai đã đặt ở đó vậy.

- Thế anh nghĩ ngay đến việc bán à?

- Chắc. Đầu tiên tôi định tặng Sở Văn hóa Thông tin cơ đấy. Nhưng sau thì... anh hiểu đấy, thời buổi kinh tế mới mà. Có người đào được hàng chum vàng thỏi mà họ có báo cho nhà nước đâu.

- Nhưng sau họ bị lộ, phải nộp hết.

- Thế ạ. Nhưng đây rừng sâu núi thẳm, chỉ có anh biết, tôi biết - Moan cười khe khẽ - thú rừng chim muông biết nữa mà thôi.

Tôi ngồi phịch xuống đất:

- Mệt quá, tôi nghỉ đây.

Moan cởi chiếc áo sơ mi cũ, vắt lên cành cây. Thân hình gầy gò của anh ta lộ ra rõ ràng, với vài vết sẹo, và tôi nghĩ về lẳng khăng của anh ta thật xấu xí. Thậm chí tôi có ác cảm mơ hồ về con người này.

Moan thò tay vào túi xách của tôi, lấy bia hộp ra, nhanh nhẹn mở uống.

Anh ta liếc nhanh tôi, nói:

- Nóng lắm, anh cởi áo ra đi.

- Không! Tôi sợ vắt, muỗi.

- Không mưa, làm gì có vắt. Mà rừng lại thưa thế này.

- Không. Người tôi xấu, tôi ngại cởi áo trước mặt người khác.
- Đàn ông với nhau cả, ngại gì. Lúc nào anh cũng mặc gilê nhà báo thể à?

Tôi cười:

- Lúc nào cũng thế. Đời buồn đồ cổ lang thang mà, mặc cái áo này lê la nó tiện.

Tôi nhìn phóng mắt ra những dãy núi xa xa, trong thoáng chốc, tôi nhận thấy vẻ đẹp của núi rừng hùng vĩ. Thậm chí, tôi có cảm tưởng nhìn thấy những cánh chim bay thấp thoáng trong rừng và thác nước tung bọt trắng. Nhưng tôi lập tức quay về thực tại. Tiếng chim trong rừng vang vang cũng không làm tôi mơ mộng nữa.

Hình ảnh chiếc trống đồng cổ chưa biết mặt choán hết tâm tư tôi, nó chập chờn như thể một phần thể giới. Tôi biết giá quốc tế của từng loại trống đồng, và lần này tôi hy vọng đó là chiếc trống loại một.

Moan nhìn thẳng vào mặt tôi:

- Anh có mang tiền đặt cọc đấy chứ?
- Có. Luôn luôn đủ cơ số.
- Tốt rồi.

Moan nhanh nhẹn mặc áo, nói:

- Đi mau không hết ngày.
- Từ từ, tôi rất mệt.
- Mau đi. Ta còn phải quay về trước tới cơ mà. Rừng về đêm rất nguy hiểm.

Tôi mệt mỏi đứng dậy.

Tôi là người quen đi rừng so với đồng bào đồng bằng, nhưng lần này con đường quả là khó đi, lên xuống bất thường. Nhiều lúc tôi phải thả mình trượt trên mặt dốc nhập nhô đá tảng và những đoạn cây, cành bị chặt đứt lìa, hoặc phải ôm từng gốc cây, túm từng bụi cỏ mà ngược dốc. Sao lại dài quá thế! Tôi hoa mắt, đuối xuống, lảo đảo theo một sườn núi, vấp đau điếng.

Tôi ngất đi trong khoảnh khắc.

Khi ánh sáng mờ mờ hiện ra trước mắt tôi, điều đầu tiên tôi trông thấy qua mi mắt còn khép hờ là hình ảnh Moan cởi áo quần ngoài vắt lên cành cây, sau đó, hai tay cầm chắc con dao dài nặng trong tay, nhanh như chớp tiến đến tôi.

Tôi mở to mắt, nhìn trừng trừng vào Moan.

Moan cười lớn, làm thân hình dẻo dai của hắn rung lên bần bật, bộ mặt ngựa xanh tái của hắn méo xệch đi trong sự khoái trá đắc thắng:

- Làm gì có trống đồng. Những thằng tham lam như mày phải chết là đáng rồi con ạ. Con không biết món hời là quà của quỷ sứ hay sao.

Y cười nữa. Đoạn, y nghiêm mặt lại:

- Thôi, tao giải thích cho mày nhiều rồi đấy, thằng Hà Nội ngu ngốc ạ. Về suối vàng đừng trách ai nhé, có trách thì trách chỗ vàng của mày ấy.

Y từ tốn giơ dao lên, như chuẩn bị chặt nhỏ một con gà luộc.

Tôi trở mình vội vàng, rút khẩu súng ngắn đạn lên nòng sẵn, mở chốt an toàn, nhắm thẳng vào Moan.

Bây giờ, tôi hưởng thú của người đi săn. Tôi cười khoái chí:

- Mày tưởng tao đàn hay sao. Những thằng như tao không phải dễ chết đâu. Vứt dao đi, đưa tao đến chỗ có trống.

Moan mềm nhũn người dưới đất. Hắn thều thào:

- Không có trống nào đâu. Tôi bịa đấy.
- Vậy dẫn tao về.
- Vâng. Xin đừng bắn.

Hắn lúi thủi đứng dậy, mặc quần áo, cung cúc dẫn tôi ngược về. Hai bên không ai nói lời nào. Tôi lấy dây trói hai tay hắn ra sau, đề phòng.

Tôi mệt lả. Mắt tôi hoa lên. Đáng lẽ tôi phải nghỉ, nhưng tôi muốn thoát ra cửa rừng sớm.

Trưa đã qua từ lâu rồi. Tôi đã vứt cho Moan một ổ bánh mì, tôi cũng ăn rồi, nhưng giờ chớm đói.

Song đói khát không phải nỗi lo lớn. Cái đáng sợ nhất là tôi cảm thấy hắn dần dần tôi đi vòng vèo. Theo trí nhớ của tôi, phải qua chỗ cây cổ thụ nhiều chạc từ lâu rồi, vậy mà tôi vẫn chưa hề nhìn thấy nó.

Tôi quát:

- Dẫn đường cho đúng. Nếu sai, tao bắn vỡ sọ mày.

Moan van vãn:

- Ông giết con thì ông làm sao ra khỏi rừng này ạ? Con đang dẫn ông đi đúng đường để về đấy chứ.
- Sao tao thấy khác?
- Ông mệt nên lẫn đấy thôi.

Tôi chịu. Đúng là chẳng làm gì hắn được. Hắn mà tiêu thì tôi còn lâu mới thoát.

Tôi để hắn đi trước. Khẩu súng, tôi cầm đã mỏi tay quá, nên giắt vào thắt lưng.

Chúng tôi đi đã lâu quá.

Thình lình, Moan ngồi thụp xuống. Tôi cảnh giác cầm súng trong tay. Moan van vãn:

- Đau bụng quá ông ơi.
Hắn lặn lội trên mặt đất.
Hắn xin rẽ vào bụi rậm.
Tôi không cho.
Hắn nói:

- Tự nhiên trước mặt ông, con xấu hổ lắm.

Tôi nói:

- Không được. Mày không thể khuất mắt tao được.
- Ông ơi.

Hắn nhảy lò cò:

- Con xin ông, ông chả cho, bây giờ mới thế này.

Mùi xú uế lan khắp góc rừng. Moan cuống cuống trật quần ra. Tôi bất giác quay mặt đi vì cảnh tượng kinh tởm đột ngột bày ra trước mắt.

Khi tôi cảnh giác quay lại nhìn Moan thì hắn đã biến mất từ bao giờ.

Tôi kinh hoàng.

Tôi hiểu, thế là số phận tôi giờ đây nằm trong tay kẻ mặt người dạ thú ấy. Hắn đã thoát, hắn có thể giết tôi, nhất định giết tôi.

Hắn đang luẩn quất đâu đây.

Tôi sợ đến nỗi mỗi bước tôi đi, tôi có cảm giác đang đến gặp cái chết. Rừng giờ vô vàn cánh tay của nó ngăn cản tôi. Tôi sợ nhớ những phim ma cây đã xem. Bây giờ, tôi sống mà như sắp chết.

Nỗi kinh hoàng càng lên cao khi màn đêm buông xuống. Rừng núi tối đen mênh mông. Tôi thấy hơi thở của thần chết luồn sâu vào tận tim phổi của tôi. Tôi lập cập ngồi trên một chạc cây đợi sáng, đói và khát. Lúc nào cũng có cảm giác một bàn tay ma quái chộp vào người, bóp vụn tôi.

Tôi ngồi như xác chết thần giữ của với khẩu súng ngắn giá lạnh chĩa vu vơ vào đêm hoang dã vô cùng tận.